

Nr 390.

Av herr **Lindmark**, *angående utbetalande i förskott av statsbidrag till kostnaderna för vägunderhållet.*

I statsverkspropositionen, sjätte huvudtiteln, under rubriken B. Väg- och vattenbyggnadsväsendet, föreslår departementschefen omorganisation av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen. Som av propositionen framgår föreslås väg- och vattenbyggnadsstyrelsens kamerala och administrativa arbetsuppgifter att hänföras till och sammanhållas inom en särskild byrå benämnd kameralbyrån.

I fråga om vägdistriktens underhållsräkenskaper granskas dessa enligt nuvarande bestämmelser av vägingenjörerna men utbetalas statsbidraget till vägunderhållet av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen efter intyg å underhållskostnaden, som utfärdas av vägingenjören. I stort sett kommer enligt propositionen samma system att i fortsättningen bibehållas. Vägingenjören skall hava att verkställa granskning av vägdistriktens underhållsräkenskaper under det att kameralbyrån i väg- och vattenbyggnadsstyrelsen skall hava att slutgranska vägbyggnadsräkenskaperna och verkställa stickprovsgranskning av underhållsräkenskaperna. På grundval av utfärdat intyg av vägingenjör skall statsbidraget till vägunderhållet utbetalas av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen.

En olägenhet som nuvarande sättet för statsbidragets till vägunderhållet utbetalande har med sig är att det omfattande granskningsarbetet av underhållsräkenskaperna från de många olika vägdistrikten, som vägingenjören har att utföra, tar lång tid i anspråk och för ett flertal vägdistrikt innebär detta att tiden när vederbörligt intyg kan erhållas och väg- och vattenbyggnadsstyrelsen på grundval av nämnda intyg kan utbetala statsbidraget kommer att sträcka sig in i maj och juni månader, i vissa fall ännu senare. Ehuru statsbidraget, utan att för statens del vara räntebärande, stått till förfogande, hava vägdistrikten genom den långa väntetiden innan bidraget kunnat utbetalas fått vidkännas betydande ränteförluster på de av dem i många fall upplånade pengarna för vägunderhållets utförande. Det är att befara att även i fortsättningen samma olägenhet av sättet för statsbidragets utbetalande kommer att fortbestå.

Att råda bot mot nämnda missförhållande vore av icke ringa ekonomisk betydelse för vägdistrikten. En framkomlig väg synes vara att så snart vägingenjören mottagit vägräkenskaperna från ett vägdistrikt denne utfärdar intyg å det belopp som upptagits i räkenskapen som kostnader för sommar- och vinterväghållning. För så vitt att icke denna kostnad i mera betydande grad överstege förra årets underhållskostnad, torde väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, utan risk att hava utbetalt för mycket, kunna

lämna förskott å statsbidraget till vägunderhållet med t. ex. 70 procent av den bokförda kostnaden. Därefter sedan granskningen i behörig ordning slutförts och intyg därom av vägingenjören utfärdats, utbetalas statsbidraget å verkliga och godkända kostnaden för vägunderhållet.

För vinnande av detta syftemål synes det vara lämpligt att riksdagen, i samband med behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition, sjätte huvudtiteln, i vad denna avser omorganisation av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, ifråga om de uppgifter, som skola åvila kameralbyrån, gör ett uttalande om önskvärdheten av att ett förfaringssätt i huvudsaklig överensstämmelse med det härovan skisserade kommer i tillämpning.

På grund av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen, i samband med behandlingen av Kungl. Maj:ts förslag angående omorganisation av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, måtte besluta uttala sig för att sådana bestämmelser utfärdas att statsbidrag å kostnaderna för vägunderhåll må kunna utbetalas i förskott.

Stockholm den 23 januari 1934.

Ewald Lindmark.